

Sygn. akt VI Ka 388/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodnicząca: SSO Anita Jarzabek - Bocian

Protokolant asystent sędziego Martyna Rokicka

po rozpoznaniu dnia 17 czerwca 2016 r. w W.

sprawy K. L., s. J. i A., ur. (...) w Ł.

obwinionego o wykroczenia z art. 92 ust. 1 i ust. 2 w zw. z lp. 4.3 załącznika nr 1 do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r., poz. 1414) w zw. z art. 14 ust. 1 oraz art. 31b ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. 2012.1155 j.t.)

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 13 stycznia 2016 r. sygn. akt III W 3170/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie.

Sygn. akt VI Ka 388/16

UZASADNIENIE

Konfrontacja materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie z zarzutem podniesionym w apelacji wywiezionej przez obrońcę obwinionego wskazuje, iż skardze tej nie można odmówić słuszności, choć postulowane rozstrzygnięcie, a zatem o zmianę wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu wykroczenia jest przedwczesne. Faktycznie, bowiem oceniając materiał dowodowy w sprawie Sąd Rejonowy dopuścił się zarzucanego mu błędu w ustaleniach faktycznych, który trafnie i dopuszczalnie skarżący powiązał z zarzutem obrazy art. 7 kpk i które to uchybienia miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Koniecznym jest, więc wskazanie, iż przekonanie Sądu meriti o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, zgodnie z art. 7 k.p.k., gdy stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Ta sama zasada dotyczy wniosków wysnuwanych z przeprowadzonych dowodów. Analiza dowodowa musi być więc wszechstronna, rzeczowa, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy dokonując określonych ustaleń faktycznych, czy to o winie, czy o jej braku winien szczegółowo i precyzyjnie wskazać, na jakich konkretnie dowodach oparł się czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie. Dokonując zaś oceny wiarygodności poszczególnych dowodów winien stanowisko w tym przedmiocie należycie i przekonująco uzasadnić. Odniesienie tych uwag natury ogólnej do rozpoznawanego przypadku wyraźnie wskazuje, iż wymaganom tym Sąd pierwszej instancji nie sprostał. Czyniąc bowiem ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa obwinionego Sąd Rejonowy oparł się całkowicie i wyłącznie na wynikach kontroli dokonanej przez Wojewódzki Inspektorat (...) w R., Oddziału w W.. Tymczasem sama okoliczność skrócenia czasu na odpoczynek nie jest kwestionowana nawet przez skarżącego. Chodzi jednak o to, iż dla przypisania obwinionemu przedmiotowego wykroczenia koniecznym jest wykazanie, iż działanie to było z jego strony zawinionym. Tymczasem ten w swoich wyjaśnieniach podał szereg

okoliczności takich jak utrudnienia w ruchu drogowym, czy jego zależność jako pracownika (kierowcy) od rozkładu jazdy przygotowanego przez pracodawcę, z których to przyczyn wywodzi, iż były przyczyną, a niezależnych od niego, niezachowania przewidzianego czasu na odpoczynek. Te okoliczności nie zostały jednak przez Sąd Rejonowy w żaden sposób zweryfikowane i sprawdzone. Tymczasem to dopiero analiza pełnego i kompletnego materiału dowodnego stwarza podstawy do czynienie ustaleń faktycznych, które – jeżeli dokonana została zgodnie z art. 7 kpk (art. 8 kpw) - mogą zostać uznać za trafne. Tak więc obecnie zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje na tak dalekie braki, które nie pozwalają na właściwą analizę ani tego dowodu z wyjaśnień obwinionego, ani oparcie o ten materiał istotnych ustaleń faktycznych w sprawie. To zaś powodują, że zaskarżone orzeczenie nie może się ostać, jako ostateczne. Koniecznym jest bowiem zaakcentowanie, a tym samym powtórzenie za skarżącym, iż aktualnie wprowadzone zasady karania kierowców i zarządzających transportem przewidziane ustawą o transporcie drogowym opierać się muszą na odpowiedzialności wyłącznie za czyny zawinione (wina umyślna lub nieumyślna), a zatem nie jest wystarczające oparcie odpowiedzialności karnej tylko na zasadzie winy obiektywnej wynikającej ze stwierdzonego naruszenia norm bez ustalenia związku pomiędzy naruszeniem, a zachowaniem – jak w tym przypadku – kierowcy (por. Komentarz do art. 92 ustawy o transporcie drogowym pod red. Renaty Strachowskiej, LEX).

Nie przesądzając, zatem w niczym ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, które jest tym bardziej trudne do przewidzenia z uwagi na braki dowodowe, wskazać należy, że zaskarżone orzeczenie jest dotknięte wadami uniemożliwiającymi wydanie orzeczenia prawomocnie kończącego postępowania w sprawie niniejszej. Wskazane wyżej uchybienia, jakich dopuścił się Sąd pierwszej instancji uprawniają do stwierdzenia, iż dokonana przez ten Sąd ocena materiału dowodowego była niedopuszczalnie dowolna. Suma, zatem przedstawionych uchybień musiała skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten, mając na uwadze powyżej poczynione uwagi, winien uzupełnić materiał dowodowy poprzez ustalenie, czy podobne nieprawidłowości występują u innych kierowców obsługujących przedmiotową trasę w (...), czy faktycznie rozkład jazdy na przedmiotowej trasie autobusu miejskiego nie uwzględnia koniecznej specyfiki wielkomiejskiego ruchu i wreszcie, czy faktycznie w dniu inkryminowanego zdarzenia miały miejsce jakieś wyjątkowe wydarzenia drogowe, które pozostawały w związku z zachowaniem obwinionego. Dopiero, zatem kompleksowa, wnikliwa ocena materiału dowodowego, posiadająca walory, o których była mowa wyżej, pozwoli Sądowi meriti wypracować przekonanie, co do faktycznej podstawy rozstrzygnięcia tj. czy zawarte dowody pozwalają na uznanie winy czy są wystarczające, aby z kolei ostateczne stanowisko tego sądu w owej kwestii, mogło pozostać pod ochroną art. 7 k.p.k. (art. 8 kpw). Sporządzając, zaś ewentualnie uzasadnienie wyroku, Sąd ten, zgodnie z regułami zawartymi w art. 424 k.p.k. (art. 82 kpw), przedstawi w nim, w sposób uporządkowany, jakie fakty uznał za ustalone, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego uznał jedne dowody za wiarygodne, którym wiary odmówił i dlaczego, a następnie, jakie wnioski wyprowadził z dokonanych ustaleń.

Z przytoczonych powodów Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.